

Isten kiválasztott egy népet, hogy megőrizték a vele kötött szövetséget, hogy a világ tudomására hozza létezését, hogy megmutassa: nem az ember a csúc, fölötte áll a Teremtő, aki létrehozta és létben tartja. Ez a nép ugyan sokat tett, hogy el ne vesszen az Istenről való tanítás, de az idők során a tisztánlátásuk mégis elveszett; lehet, módjuk sem volt tisztán látni.

Ezért az Atya elküldte Fiát a világba, hogy az ember most már tisztán lássa, értse és tudja, hogy milyen kapcsolatot kell kialakítania az Istennel. Szerencsések vagyunk, hogy már abban a korban élhetünk, amikor Jézus elmondta, megmutatta, megélte azt az utat, amelyen nekünk is járnunk kell.

A tanítás nagyon egyszerű, „szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”.

Tiszta, világos, egyenes beszéd, és mégis a világ legnehezebb feladata szeretni. Szeretni mindenkit, aki „meg sem érdemi”, aki bántott, aki nem veszi észre, hogy mennyit fáradunk érte, aki nem viszonozza, aki egészen másként gondolkodik, mint mi, aki rosszat akar nekünk, aki megaláz, kisemmiz, félredob.

Istenem milyen nehéz!

De nekünk már van Jézusunk, és van Evangéliumunk, és csak rajtunk fordul, hogy mennyi időt és energiát, csendet és elmélkedést szánunk arra, hogy a látásunk tiszta legyen. Jól szeretni csak akkor fogunk megtanulni, ha nem a magunk erejéből akarunk okosak lenni, hanem megfogjuk Jézus kezét és hagyjuk, hogy vezessen.

*„Örömöm sokszorozódjék a te örömben. Hiányosságom váljék
jóssággá benned.*

*Egyetlen parancs van, a többi csak tanács: igyekezz úgy érezni,
gondolkodni, cselekedni, hogy mindennek javára legyél.*

*Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: alattad a föld, fölötted az ég,
benned a létra.”*

(Weöres Sándor)

Fityusné Zsuzsanna, Pécel